

Arrest

nr. 247 588 van 15 januari 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 januari 2021 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing houdende bevel tot terugrijving van 7 januari 2021.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verblijft sedert 1984 in België. Het wordt niet betwist dat zij een legaal verblijf had op het ogenblik dat zij, samen met haar inmiddels overleden echtgenoot, vanuit België naar Marokko is afgereisd op 28 september 2019. Op 13 november 2020 is haar echtgenoot in Marokko overleden.

Op 7 januari 2021 wordt verzoekster staande gehouden op de luchthaven Brussel Nationaal te Zaventem. Vervolgens wordt de bestreden beslissing genomen. Ze luidt als volgt:

“TERUGDRIJVING

[...]

de heer / mevrouw :

naam [O.] voornaam [R.]

geboren op 01.01.1965 te Imouzzar Ida Outanane geslacht (m/v) Vrouwelijk

die de volgende nationaliteit heeft Marokko wonende te [...]

houder van het document paspoort nummer [...]

afgegeven door het consulaat van Marokko op : 5/7/2019

houder van het visum nr. [...] van het type [...] afgegeven door [...]

geldig van [...] tot [...]

voor een duur van [...] dagen, met het oog op : [...]

afkomstig uit Casablanca Mohamed V met Royal Air Maroc (AT430), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

[...]

(C) *Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)*

Reden van de beslissing: De vreemdeling heeft de termijn waarbinnen zij haar recht op terugkeer moet uitoefenen niet gerespecteerd en is bijgevolg niet meer gemachtigd of toegelaten tot verblijf. (art 19 en 42 quinquies van de wet van 15/12/1980).

Aangezien de verblijfskaart dus niet meer gedragen wordt door het onderliggend verblijfsrecht, is ze, ondanks het feit dat de geldigheidsdatum nog niet verstreken is, niet meer geldig en moet ze worden ingetrokken.”

Betrokkene heeft in haar paspoort een uitreisstempel van 28/9/2019 en zij verklaart haar gemeente niet ingelicht te hebben van haar voornemen om het land meer dan één jaar te verlaten.

[...]

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

2.2.2. Verzoekster bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door de verwerende partij, vermoed.

2.2.3. Aan de eerste voorwaarde is voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid “*De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.*”

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. Verzoekster voert onder meer de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Zij verwijst naar het feit dat zij reeds sedert 1984 in België verblijft, dat zij in het bezit is van een C-kaart, dat zij in Gent woont, samen met haar oudste zoon en dochter, en dat haar jongste zoon de Belgische nationaliteit heeft en samenwoont met zijn Belgische vrouw en hun kind. Heel haar privé- en gezinsleven, zo stelt zij, speelt zich dus af in België.

2.3.2.2. De verwerende partij repliceert in haar nota:

“Verder dient opgemerkt te worden dat verzoekster niet aantoont, alvorens op 28.09.2019 naar Marokko te vertrekken, de nodige administratieve stappen ondernomen te hebben door het gemeentebestuur in te lichten over haar vertrek en melding te hebben gemaakt haar hoofdbelangen in het Rijk te behouden.

Zij toont evenmin aan tijdig het Bestuur op de hoogte te hebben gesteld van de onmogelijkheid om binnen het jaar terug naar België te komen, noch toont zij aan, omwille van de corona-crisis, de nodige stappen te hebben ondernomen om alsnog toestemming tot verlenging van haar verblijf in Marokko te kunnen bekomen.

Gelet op het feit dat het aan verzoekster toekomt voor haar vertrek de nodige stappen te ondernemen en te bewijzen dat zij haar hoofdbelangen in België behoudt, kan zij thans niet laten uitschijnen dat het Bestuur geen rekening gehouden zou hebben met haar goede trouw, de overmachtssituatie en de onmogelijkheid om vroeger naar huis te kunnen keren wegens de slechte gezondheidssituatie van haar echtgenoot, evenals de corona-crisis.

Bovendien dient e worden opgemerkt dat verzoekster en haar zoon die met haar meereisde hebben verklaard dat het niet verzoeksters bedoeling is om zich opnieuw in België te vestigen doch er slecht 3 tot 6 maanden te verblijven om nadien terug te keren naar Marokko.

Zij toont niet met een begin van bewijs aan in de onmogelijkheid te zijn om vanuit Marokko een visum aan te vragen om haar kinderen en kleinkinderen in België te bezoeken, noch dat het voor haar kinderen onmogelijk zou zijn om hun moeder in Marokko op te zoeken.

Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que soit démontrée l’existence d’éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. (zie RVV, arrest nr. 71.086 d.d. 30 november 2011). Verzoekster toont een dergelijke band van afhankelijkheid met haar in België verblijvende meerderjarige kinderen niet aan.

Zij blijft eveneens in gebreke aan te tonen in de onmogelijkheid te zijn een privéleven in haar land van herkomst te leiden, temeer daar gebleken is dat zij er tussen september 2019 en januari 2021 zonder problemen verbleven heeft en haar kinderen haar aldaar bezocht hebben.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.”

2.3.2.3. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Deze bepaling definieert de begrippen gezins-, familie- of privéleven niet. Dit zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezins-, familie- of privéleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

De bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt heeft in hoofdzaak betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Verwerende partij kan dus worden gevolgd waar zij er in de bestreden beslissing op wijst dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en andere verwanten enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59, EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, § 34; EHRM 3 juli 2001, nr. 47390/99, Javeed v. Nederland).

De verwerende partij lijkt dus op het eerste gezicht te kunnen worden bijgetreden waar zij betoogt dat verzoekster geen band van afhankelijkheid met haar in België verblijvende kinderen aantoon, en dus geen gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Echter moet erop worden gewezen dat het EHRM heeft geoordeeld dat in zoverre de familie- of gezinsbanden van de betrokkene niet kunnen gelijkgesteld worden met een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, zij voor een vreemdeling, die lange tijd gevestigd was in het Rijk, mogelijk wél onderdeel uitmaken van het privéleven (zie EHRM 2 juni 2005, nr. 77785/01, Znamenskaya v. Rusland, § 27). De aanwezigheid van verzoeksters kinderen en kleinkinderen in België, het feit dat uit het attest van gezinssamenstelling blijkt dat zij samen met haar overleden echtgenoot en twee van haar kinderen op hetzelfde adres is ingeschreven en de lange duur van haar legale verblijf, lijken aldus aannemelijk te maken dat zij in België een privéleven heeft. Het argument van

de verwerende partij dat zij voor haar vertrek uit België niet aan het bestuur te kennen had gegeven dat zij haar hoofdbelangen in België behoudt doet op het eerste gezicht geen afbreuk aan deze vaststellingen. Artikel 8 van het EVRM staat immers als hogere norm boven de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029). Waar de verwerende partij in haar nota nog betoogt dat verzoekster en haar zoon die met haar meereisde zouden hebben verklaard dat het niet verzoeksters bedoeling is om zich opnieuw in België te vestigen doch hier slechts 3 tot 6 maanden te blijven om nadien opnieuw terug te keren naar Marokko, blijkt uit het verslag van de grensinspectie dat werd vastgesteld dat verzoekster enkel Arabisch spreekt en dat verzoekers zoon zou hebben verklaard dat het *“de bedoeling [is] dat ze nu drie tot zes maanden hier zal blijven om dan terug te keren naar Marokko”*. Uit deze bewoordingen kan niet zonder meer worden afgeleid dat verzoekster zich niet terug in België zou willen vestigen. Het blijkt immers niet dat er werd verklaard dat zij naar Marokko zou terugkeren om zich daar te vestigen, terwijl daar ook niet zonder meer van kan worden uitgegaan, nu vaststaat dat zij hier sedert 1984 woont, samen met haar kinderen en haar inmiddels overleden echtgenoot.

Op het eerste gezicht blijkt dus dat in hoofde van verzoekster een privéleven in België kan worden aangenomen. Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van dat privéleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet beoordeeld worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie van weigering van een voortgezet verblijf. Hierbij aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is in het privé- en/of familie- en gezinsleven en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit). Staten beschikken dus over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Ünler/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Derhalve moet een redelijke afweging worden gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

Noch uit de motieven van de bestreden beslissing, noch uit de stukken van het dossier blijkt dat er rekening werd gehouden met de situatie van verzoekster in het licht van artikel 8 van het EVRM en dat de verwerende partij is overgegaan tot de in casu vereiste belangenafweging in het licht van deze bepaling, niettegenstaande deze laatste ervan op de hoogte was dat verzoekster zich reeds sedert 1984 had gevestigd in België. De a posteriori-motieven in de nota kunnen het gebrek in de bestreden beslissing niet herstellen. Een schending van artikel 8 van het EVRM is prima facie aangetoond.

2.3.3. Het middel is ernstig. Er is dus voldaan aan de tweede voorwaarde.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2.4.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.4.2.1. In haar verzoekschrift geeft de verzoekende partij als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing tot gevolg zal hebben dat zij voor lang tijd zal worden gescheiden van haar kinderen, die zij momenteel hard nodig heeft bij het rouwproces ingevolge het overlijden van haar echtgenoot in Marokko. Dit is ernstige emotionele en psychologische schade die niet meer te herstellen is.

2.4.2.2. Gelet op het feit dat het niet wordt betwist dat verzoeksters echtgenoot is overleden in Marokko, en gelet op de beoordeling van de ernst van het middel, gestoeld op artikel 8 van het EVRM, ziet ieder redelijk denkend mens onmiddellijk in dat verzoekster door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan.

2.4.2.3. Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

2.5. Uit het geheel van de overwegingen die voorafgaan, volgt dat is voldaan aan de drie voorwaarden om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing te bevelen van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot terugnrijving.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing houdende bevel tot terugnrijving van 7 januari 2021 wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. VAN CAENEGEM,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN CAENEGEM

A. WIJNANTS